

Carta al pare Perrin (incompleta)

(...) Crec que cal sempre sostenir el que es pensa, fins i tot si així se sosté un error contra una veritat; però alhora cal pregar perpètuament per obtenir més veritat, i estar contínuament a punt d'abandonar no importa quina de les pròpies opinions des de l'instant que la intel·ligència rebi més claror. Però des d'aquest instant, no pas abans.

Quant a l'existència d'un bloc compacte de dogmes fora del pensament, crec que aquest bloc compacte és una cosa infinitament preciosa. Però el crec ofert més aviat a l'atenció, que no pas a la creença. Quan en un tal bloc hem manifestament copsat punts de claror, hem de pensar que les parts fosques al més sovint ho semblen perquè no ens les hem mirades amb prou atenció. Dic al més sovint perquè hi ha també una part de deformació humana inevitable i, per consegüent, parts no inspirades; però cal sempre témer d'enganyar-s'hi, en això. En aquest bloc compacte, cal mirar-se'n les parts fosques fins que en vegem sorgir claror; però també, abans no arribi aquest moment, no els devem altra adhesió que l'atenció. Parlo de l'atenció més intensa, la que acompanya l'amor i es confon amb la pregària. Si un tal bloc no hi fos, només mirariem on ja veiem claror, i així no progressariem.

Hi ha passatges de l'Evangeli que abans em sobtaven i ara són per a mi extremament lluminosos. La veritat que s'hi troba, però, no s'assembla gens a la significació que abans creia veure-hi i em sobtava. Si no els hagués llegit i rellegit amb atenció i amor, no hauria pogut arribar-hi, a aquesta veritat. Però tampoc no hi hagués pogut arribar si hagués abdicat de la meva pròpia opinió, si els hagués fet acte de submissió abans de descobrir la claror que contenen. Altres passatges dels Evangelis encara me'n són, de closos; penso que, amb el temps i l'ajut de la gràcia, l'atenció i l'amor els han de fer tornar, un dia, gairebé tots transparents. I igualment amb els dogmes de la fe catòlica.

He de dir que tinc la mateixa actitud d'esperit amb les altres tradicions religioses o metafísiques i amb els altres textos sagrats, per bé que la fe catòlica em sembli, de totes, la més plena de claror. En temps de les nostres primeres converses, quan us expressava les meves dificultats sobre les altres religions, em deïeu que amb el temps sens dubte aquestes dificultats perdrien als meus ulls la seva importància. Dec a la veritat de dir-vos que, al contrari, com més hi penso més inacceptable trobo, en aquest punt, l'actitud tradicional de l'Església. Com més hi penso, també, més important em sembla, aquest punt, car crec que aquesta actitud tradicional de l'Església rebaixa no sols les altres religions, ans la mateixa religió catòlica. Tot i això, ja no em sembla, avui, que en això hi hagi cap obstacle insuperable per al baptisme. Crec, potser a tort, que l'actitud de l'Església, en aquest punt, no és essencial a la fe catòlica, i que l'Església la pot canviar, com ho ha fet amb l'astronomia, la física i la biologia, amb la història i la crítica. Fins em sembla que l'haurà de canviar, aquesta actitud, que no s'ho podrà impedir.

Tindria molt a dir-hi, sobre això, però cal que em limiti. Afegiré només el següent. L'Escriptura conté, em sembla, la prova del tot clara que molt de temps abans de Crist, a l'alba dels temps històrics, hi hagué una revelació superior a la d'Israel. No veig pas quin altre sentit podem donar a la història de Melquisedec i al comentari que en fa sant Pau. En llegir el passatge de sant Pau, creuríem quasi que es tracta d'una altra encarnació del Verb. Però, sense anar tan lluny, la frase "Tu ets sacerdot per sempre segons l'ordre de Melquisedec" mostra amb evidència que Melquisedec provenia d'una revelació parenta de

la cristiana, potser menys completa, però del mateix nivell; mentre que la revelació d'Israel és d'un nivell molt inferior. No en sabem res, de Melquisedec, sinó (...)

Notes:

El 15 de setembre de 1940, Simone Weil i els pares arriben a Marsella fugint de la immediata ocupació de París pels alemanys.

El juny de 1941 se'n va al convent dels dominics de Marsella a veure el pare J. M. Perrin, per demanar-li si la pot ajudar a trobar una feina de treballadora agrícola. El pare Perrin confia aquest encàrrec a Gustave Thibon, que n'hi troba una.

Durant mesos, al convent dels dominics, hi conversa sovint de temes religiosos amb el pare Perrin. El març de 1942, però, aquest religiós es trasllada a Montpeller.

El pare Perrin baixa sovint a Marsella a veure-la, fins que el 14 de maig de 1942 Simone s'embarca amb els pares cap a Nova York.

És sobretot durant aquest temps en què només veu el pare Perrin en baixar ell a Marsella, i fins després, de viatge a Amèrica, quan li escriu tot un seguit de cartes, entre elles aquesta.

D'aquesta carta, escrita a l'abril, només se'n conserva la segona pàgina.